

Fru Charlotte Antonsen problematiserer det lidt med hensyn til, at det også skal regulere forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, når det drejer sig om aktiviteter og arbejde uden for industrien. Men det er nu engang sådan, at direktivet ikke regulerer på den led; det regulerer aldersgrænsen i arbejdsgiver- og arbejdstagerforhold generelt og tager ikke hensyn til industriens specielle behov for regulering.

Derfor er der ingen vej udenom: Skal vi implementere direktivet, så skal vi implementere det med hensyn til aldersgrænsen, og så skal vi implementere det i alle ansættelsesforhold, hvad enten det er i industrien, eller det ikke er i industrien.

Jeg har nævnt tidligere i dag, at det her lovforslag jo faktisk også giver os mulighed for at ratificere en ILO-konvention, som er ganske gammel, især da vi jo i det internationale samarbejde i høj grad har påpeget og fastholdt det u hensigtsmæssige og urimelige i børnearbejde, og det synes jeg egentlig ikke er så dårligt, når det nu skal være.

Det kom i øvrigt også meget klart til udtryk på det sociale topmøde, hvor der også blev vedtaget deklARATIONER og beslutninger om, at det faktisk er vigtigt, at børn og unge ikke arbejder, og børn og unge er altså defineret som børn under 13 år.

SF og Enhedslisten vil gerne have nogle stærkere præciseringer i lovforslaget, som det nu foreligger med ændringsforslagene, og det kan jeg sådan set godt forstå, men jeg har altså valgt at prøve at sikre, at forslaget bliver vedtaget med de partier, som er EU-bærende og EU-ansvarlige i alle andre sammenhænge, men som åbenbart ikke er det, når det drejer sig om en regulering af børns arbejdsforhold, og det synes jeg faktisk giver Venstre og De Konservative et utrolig stort troværdighedsproblem.

Hr. Kristian Thulesen Dahl spurgte efterfølgende om domspraksis her.

Nu er det her en andenbehandling, og jeg har forstået, at vi skal have forslaget tilbage til Arbejdsmarkedsudvalget, og derfor kan man måske sige, at spørgsmålet er kommet lidt tidligt, men principperne omkring det er da ikke til at tage fejl af.

Principperne er, at vi i henhold til Maastricht-Traktaten har uddelegeret disse spørgsmål til EU-lovgivning, og i det øjeblik man på et Ministerrådsmøde vedtager et EF-direktiv, er landene forpligtede over for den beslutning. Så dér står EF-retten altså over dansk ret, og det vil

betyde, at EU vil kunne stille Danmark til ansvar over for krænkelse af EU-lovgivningen. Sådan er altså retstilstanden med hensyn til de principper, der ligger bag det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil sige tak til arbejdsministeren for svaret om retspraksis, og det understreger sådan set det, jeg selv sagde: at vi har at gøre med et direktivforslag, som efter min opfattelse på et eller andet tidspunkt vil få virkning på dansk grund, altså medmindre vi gør et eller andet ved det, og det var derfor, jeg spurgte.

Det kan godt være, at arbejdsministeren føler, at jeg er en postgang for tidligt ude, fordi arbejdsministeren stadig håber at kunne få et flertal i Folketinget til at stemme for implementeringen af direktivforslaget, men jeg må stadig væk spørge arbejdsministeren, for jeg synes, det er interessant, og jeg kan altså ikke bruge så meget af det om fortiden og om, at regeringen og V og K skændes om, hvordan man skal fortolke, hvad tidligere arbejdsministre osv. har gjort.

Det, jeg kan bruge til noget, er, hvordan arbejdsministeren mener at Danmark skal agere i det fremtidige forløb, og hvis vi altså tager det, at der jo tegner sig et flertal her i Folketinget, der ikke ønsker at implementere det her direktivforslag, så kan vi fra Folketingets side vælge ét af to:

Enten kan vi vælge at læne os tilbage og resignere og vente på, at direktivet efter min overbevisning alligevel får retsvirkning på dansk grund. Det er den ene model.

Eller vi kan vælge den anden model og sige: Nej, det vil vi ikke finde os i. Vi vil bruge denne sag til at afprøve subsidiaritetsprincippet rækvidde. Vi vil bruge denne sag til at få afprøvet det princip, som man måske fik et flertal af befolkningen til at stemme ja til en revideret Maastricht-Traktat på baggrund af. Vi vil finde ud af, om ikke det her direktivforslag er en overtrædelse af det subsidiaritetsprincip. Og derfor skal vi fra dansk side anlægge sag ved EF-Domstolen med krav om, at det direktivforslag er vi ikke forpligtede til at overholde.

Det er den anden mulighed, vi har, og for mig at se er det den offensive strategi, som vil være en logisk konsekvens af, at der i Folketinget er et flertal imod at gennemføre EU-regulering på det her område.